

บทที่ ๒๐

คำสั่งบุก

กองทัพบกสหรัฐ เป็นกองทัพที่ยึดถือหลักนิยม มีกฎระเบียบและหลักการที่ทุกหน่วยต้องปฏิบัติตามเสมอไม่ว่าจะประจำการอยู่ส่วนไหนของโลก และเมื่อต้องทำงานด้วยกันก็จะทำให้พูดภาษาทหารเหมือนกันได้ อย่างไรก็ตามมันก็มีข้อเสียกับการทำอะไรซ้ำ ๆ เพราะข้าศึกสามารถจับทางได้ง่าย และเวียดกงกับทหารเวียดนามเหนือก็เป็นศัตรูที่ชาญฉลาด

ในพื้นที่ปฏิบัติการที่หมวดผมรับผิดชอบจะมีรอยต่อที่หมวดผมและหน่วยข้างเคียงตกลงร่วมกันว่าจะไม่มีทหารของหน่วยไหนเข้าไปเพื่อป้องกันการยิงกันเอง พวกเวียดกงคงสังเกตได้ว่าพวกเราไม่เคยเข้าไปในรอยต่อนั้น ก็เลยแสวงประโยชน์จากมันในการใช้ลำเลียงพล และแผนของพวกเราคือป้องกันไม่ให้พวกมันใช้ประโยชน์จากรอยตอดังกล่าว

ตอนนั้นวาระการทำงานของผู้บังคับกองร้อยผมใกล้จะหมดลงจริง ๆ แล้วเขาเป็นคนที่ไม่มี ความกล้าหาญเลย อีกทั้งไม่เคยแสดงให้เห็นทักษะทางยุทธวิธีให้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้เห็น แต่เนื่องจากก่อนจะหมดวาระหน้าที่ เขาจะต้องถูกหน่วยเหนือประเมินผลการทำงาน เขาจึงตัดสินใจวางแผนการรบครั้งสุดท้าย

ตั้งนั้นในตอนบ่ายวันหนึ่งผมได้รับวิทยุจากกองร้อยให้หมวดผมลาดตระเวนไปยังหมวดที่ ๓ ที่อยู่ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือห่างจากฐานเราเป็นระยะทาง ๓,๐๐๐ เมตร และผู้บังคับกองร้อยจะไปเจอพวกเราทั้ง ๓ หมวดที่นั่นเพื่อให้คำสั่งยุทธการ

ผู้บังคับหมู่เจมส์ และทหารอีก ๓ นายจะพาผมและพลวิทยุไปที่จุดนัดพบ แต่ก่อนออกเดินทางผมเปลี่ยนตำแหน่งของลูกน้องเล็กน้อยคือให้ฟิล เนลมาทำหน้าที่พลวิทยุเหมือนเดิมและให้คิลลิแกนไปอยู่กับหมู่ของเจมส์เพื่อทำหน้าที่พลนำทาง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เขาชอบมาก แต่ก่อนหน้านี้คิลลิแกนก็กระแนะกระแหนและบ่นกับผมเรื่องที่ให้เขามาเป็นพลวิทยุมาตลอด เขายิ้มด้วยอาการดีใจอย่างเห็นได้ชัด และก็ส่งวิทยุพร้อมคู่มือการเข้ารหัสให้กับเนล พร้อมกับเดินไปทำหน้าที่พลนำทางต่อไป

เส้นทางที่พวกเราต้องไปนั้นต้องไปทางทิศตะวันตกก่อนจากนั้นจึงเลี้ยวไปทางทิศเหนือ คิลลิแกนทำหน้าที่เป็นพลนำทางได้ดีมาก โดยพาเราเลี่ยงกับระเบิดสองจุดไปได้อย่างปลอดภัย ประมาณ ๑,๕๐๐ เมตรห่างจากฐานเราไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เขาพาพวกเราข้ามลำธารที่ไหลเชี่ยว จากนั้นก็พาเราไปตามทางเดินไปทางทิศเหนือ แต่พอเดินไปได้ไม่กี่เมตรพวกเราก็ต้องหาทางเดินใหม่ให้ห่างจากทุ่งนา

เมื่อเราเข้าไปฐานของหมวดที่ ๓ ผมก็สังเกตเห็นผู้บังคับกองร้อยคือร้อยเอก มอเรย์ ซึ่งยังดูหนุ่มมากยืนคุยกับผู้หมวดอีก ๒ คน มอเรย์ดูสะอาดสะอ้านมาก สะอาดเกินไปสำหรับผู้บังคับหน่วยสนาม และดูจะสดชื่นมากจากการได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ อายุเขาก็พอ ๆ กับผม และเป็นศิษย์เก่าจากเวสต์พอยต์เหมือนกัน แต่ก่อนผมแค่ปีเดียว สมัยนั้นยศจะขึ้นเร็วมาก จบมาได้หนึ่งปีก็ติดร้อยโท และอีกหนึ่งปีก็ร้อยเอก สำหรับผม

ป็นหน้าก็จะติดร้อยเอกเหมือนเขา แต่หวังว่าจะไม่แสดงออกถึงความ
ไร้ประสบการณ์อย่างโจ่งแจ้งเหมือนที่มอเร็ยทำ

ไปถึงผมก็รายงานตัว “ผู้หมวดแมคคาน่ามารายงานตัวตามคำสั่ง
ครับ” ผมทำวันทยาหัตถ์ด้วยมือขวาและมือซ้ายก็ถือปืน เอ็ม-๑๖
ปากกระบอกปืนชี้ลงพื้น

“สวัสดีจิม” ร้อยเอก มอเร็ยยิ้มทักทาย ผมหันไปพยักหน้าให้
ผู้หมวดอีก ๒ คนซึ่งเป็นคนใหม่ที่ผมไม่คุ้นหน้าเลย

อัตราการสูญเสียของผู้บังคับหมวดในสนามรบโดยเฉพาะในระดับ
กองร้อยและกองพันสูงมาก สำหรับผมถือว่าเป็นผู้หมวดทหารราบเพียง
ไม่กี่คนที่อยู่รอดมาได้นานขนาดนี้ บางทีผมอาจจะเป็นผู้หมวดที่อยู่รอดได้
นานที่สุดในกองพันก็ได้

“เอาล่ะสภาพบุรุษทั้งหลาย นี่คือแผนของเรา” ผู้กองมอเร็ย
บรรยายต่อ “หมวดที่ ๒ และ ๓ จะเข้าบรรจุกันหลังมืดค่ำและปฏิบัติ
ภารกิจค้นหาและทำลายในพื้นที่ปฏิบัติการของกองร้อยแอลฟาที่อยู่ทาง
ทิศตะวันตก ส่วนหมวดที่ ๑ จะทำหน้าที่เป็นกองหนุนให้กับกองร้อยและ
ให้อยู่ที่หมวดของตัวเอง ส่วน ค.ของกองร้อยจะเป็นอาวุธยิงสนับสนุน”

“แล้วผู้กองจะอยู่ไหนครับ” ผมถามทั้ง ๆ ที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ฉันจะอยู่กับหมวดที่ ๑ เพื่อที่จะได้ควบคุมการปฏิบัติได้ทั้งหมด
รวมถึงการยิงสนับสนุน และการติดต่อกับกองพันและกองร้อยแอลฟาด้วย”
ผู้กองมอเร็ยตอบคำถามผมอย่างระมัดระวัง สำหรับแผนการนี้ผู้กองมอเร็ย
จะอยู่ห่างจากที่ที่เราอยู่ในปัจจุบัน ๒,๐๐๐ เมตร และประมาณ ๔,๐๐๐
เมตรจากที่หมาย ผมพยายามระงับสีหน้าไม่ให้แสดงอาการดูถูกออกมา

“ขออนุญาตควบคุมการปฏิบัติของกำลังภาคพื้นในช่วงแรกของการเคลื่อนที่ครับ” ผมพูดด้วยสีหน้าที่เรียบเฉย

“ได้สิจิม มันก็มีเหตุผลสินะ คุณเป็นผู้บังคับหมวดที่อาวุโสที่สุดแล้วคุณมีแผนการอะไรไหม”

มอเรย์เป็นคนง่าย ๆ และผมจะใช้ประโยชน์จากตรงนี้เพื่อให้ภารกิจสำเร็จ ผมเล่าแผนการที่ผมคิดไว้ในใจให้เขาฟัง รวมถึงเส้นทางที่ควรใช้ สถานที่ที่ควรใช้เป็นจุดนัดพบ เวลาที่คาดว่าจะมีการปะทะ และชนิดของอาวุธที่ควรจะนำไป เขาเห็นด้วยกับแผนการ และขอตัวกลับ

“ฉันต้องกลับไปทำการกองร้อยและรายงานให้กองพันทราบ”

ผมเห็นโอกาสที่ทำให้การทำงานง่ายขึ้นเลยบอกเขา “ขออนุญาตครับ ระหว่างที่ผู้กองไม่อยู่ ผมขออนุญาตสรุปแผนการปฏิบัติให้ผู้หมวดอีก ๒ คนทราบครับ”

“ได้ดี ตามสบายเลย” และเขาก็ไป พวกเราลุกขึ้นทำความเคารพ

ผมพยายามที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ของผู้กองมอเรย์ ซึ่งก็คือการขัดขวางเสรีการปฏิบัติของข้าศึกบริเวณแนวแบ่งพื้นที่ปฏิบัติการของหน่วยในพื้นที่ และพยายามใช้ยุทธวิธีที่รอบคอบ ผมรู้ว่าการที่หมวดสองหมวดจะเข้าบรรจบกันตอนเที่ยงคืนนั้นเป็นสิ่งที่อันตรายมาก มันไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตายเลย ดังนั้นผมจะให้หมวดที่ ๓ อยู่กับที่ ในขณะที่เดียวกันผมก็จะทำเหมือนมีการลาดตระเวนในพื้นที่รับผิดชอบของหมวดผมเพื่อลวงข้าศึก และขอให้ผู้หมวดของหมวด ๓ จัดพลนำทางที่ดีที่สุดนำหมวดของผมผ่านพื้นที่ของหมวด ๓ ไปยังพื้นที่ปฏิบัติการของกองร้อย

สมอลลีผู้บังคับหมวดที่ ๓ เห็นด้วย เขาเพิ่งมาประจำที่สนามรบได้แค่เดือนเดียวและดูเหมือนจะไม่เหมาะกับงานนี้เท่าไร พ่อแม่สมอลลีเป็นคนชั้นกลางจากบอสตันและอาศัยอยู่ที่เมืองร็อกเบอร์รี่ เขาเป็นคนรูปร่างเล็กและไม่ค่อยพูดเท่าไร บางทีเขาน่าจะเลี่ยงการถูกส่งมาเวียดนามได้จากความสัมพันธ์ที่เขามีกับเพื่อน ๆ ที่เมืองเคมบริดจ์ แต่เขาเลือกที่จะมาเป็นนายทหารเป็นเวลา ๒ ปี คือต้องยอดจากการฝึกทหารในระหว่างเรียนที่มหาวิทยาลัย แทนที่จะไปจับใบดำใบแดง

ผมมองไปรอบ ๆ พื้นที่รับผิดชอบของหมวดสมอลลี และเห็นว่าจะพึ่งพาเขาได้ไม่เท่าไร ก็ต้องบอกว่าไม่น่าหวังพึ่ง ฐานดูไม่เรียบร้อยมาก ไม่มีความพร้อมรบเลย ไม่มีการเคลียร์พื้นที่สำหรับใช้เป็นแนวยิงป้องกัน หล้าก็ขึ้นรถบริเวณแนวลาดหนามที่มีอยู่เพียงไม่กี่ชั้น ฐานของเขาอยู่ในบริเวณวัดร้างและทหารบางส่วนก็ผูกเปลนอน ขยะก็เต็มไปหมด บ่งบอกให้รู้ว่าวินัยของหมวดนี้แย่มาก และตอนนี้ก็มีทหารบางคนเปิดวิทยุในคลื่นของกองทัพฟังอย่างสบายใจ ผมเห็นหลุมบुकคโลอยู่บ้าง แต่ก็อยู่ผิดที่ผิดทางและไม่ได้เสริมความแข็งแกร่งแต่อย่างใด

และที่สำคัญไปกว่านั้น ผมสังเกตผู้หญิงสาว ๒ คนอยู่ในบริเวณนั้น พวกหล่อนใช้ตึกร้างเป็นช่อง ในขณะที่นายทหารกำลังคุ้ยกันอยู่ พวกเธอก็ให้บริการแก่ทหารที่มาจากที่อื่น และดูเหมือนช่องนี้จะเปิดมานานพอสมควร สังเกตจากสีหน้าของทหารหมวดที่ ๓ ที่แสดงความอิจฉาเวลาผู้หญิงเหล่านี้มีท่าทียินดีที่ได้เห็นทหารจากที่อื่นเข้ามา เมื่อเห็นอย่างนั้นผมตัดสินใจที่จะไม่เอาหมวดของสมอลลีเข้าทำการบุกด้วย เพราะขนาดในฐานตัวเองยังขนาดนี้ ไม่ต้องหวังเลยว่าเขาจะสามารถพาลูกน้องไปรบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนเอแวนส์ของหมวดที่ ๑ ก็ดูประหลาด เขาเพิ่งมารับตำแหน่งได้เพียง ๑ สัปดาห์เท่านั้น และนี่ก็เป็นภารกิจแรกของเขา เขาเป็นคนรูปร่างสูง มาจากตอนกลางของประเทศ ผมว่าเขาตื่นเต้นเกินไป เขารู้สึกแย่ที่ต้องทำหน้าที่เป็นเพียงกองหนุน แต่นั่นเป็นคำสั่งของผู้กองมอเรย์ บางทีผมอาจจะตัดสินคนอื่นเร็วเกินไปและวางแผนการต่าง ๆ บนพื้นฐานของสิ่งที่ได้ตัดสินไปแล้ว แต่มันจำเป็นเพราะว่าบุคคลรอบ ๆ เราจะมีผลต่อความเป็นความตายของลูกน้องเราโดยตรง เช่น ผู้กองมอเรย์ก็ซื้อลาดหมวดสมอลลีก็อ่อนแอเกินไป ส่วนหมวดเอแวนส์ก็ดูจะตื่นเต้นไปเสียทุกอย่าง บางคนอาจจะหาว่าผมอวดดีที่ไปเที่ยวตัดสินคนอื่นแบบนี้ แต่ผมจำเป็นต้องทำ